

Ivan Branković je pisac mlađe generacije. Rođen je 1983. u Valjevu, od 2002. živi u Beogradu. Svoj roman prvenac „Prometejev Dnevnik“ objavio je 2014, a sada sprema njegov nastavak. Pored romana ima i nekoliko kratkih priča od kojih je jedna objavljena u zborniku radova književnog udruženja „SKOR“ čiji je član.

*Ivane, od kada si u svetu knjiga, i kako si počeo da pišeš?

-Veliki sam ljubitelj književnosti od malih nogu, odavno sam sa drugarima objavljivao priče za razne fanzine i sajtove, ali profesionalno počinjem da se bavim knjigama pre nekih šest godina, kada sam počeo da radim za izdavačku kuću „Otvorena knjiga“. Tamo sam se između ostalog bavio i književnim prevodom što mi je nekako bio 'uvod' i priprema za pisanje duže forme, odnosno romana.

*Kako se pristupa pisanju romana, i zašto ti je trebala priprema za to?

-Pa pisanje romana je veoma kompleksan posao. Roman se ne piše tako što se sedne i napiše se naslov i krene se redom. Naprotiv početak pisanja romana je upravo skupljanje građe, osmišljavanje likova, pisanje kostura radnje, razrađivanje tog kostura. Kasnije dolazi i deo gde je jednostavno ispisuje tekst, a i to se posle toga menja i sređuje. Za drugi roman sam na primer pisao van reda, jednostavno sam pisao scene i poglavlja koja su mi u tom trenutku padala na pamet.

*U koji žanr se može uvrstiti „Prometejev dnevnik“?

- Ja volim da ga nazovem 'dosije X trilerom' pošto je triler koji se naslanja na naučnu fantastiku. U njemu imate svašta, vanzemaljce, istorijske ličnosti, modernu Srbiju, tajne službe, teorije zavere i još mnogo stvari.

*Koliko je istraživanja i pripreme potrebno za ovakav roman?

- Mnogo. Ja sam želeo da svaki istorijski događaj (iako su romatizovani) opišem detaljno i tačno, da samu geografiju mesta gde se priča dešava istražim do kraja, na primer neki delovi knjige se dešavaju u Južnoj Americi, pa sam ja skidao stotine fotografija gradova da bih opisao stvarne lokacije. Takođe sam na primer za neke scene crtao skice položaja likova, što je na

primer strašno važno za akcione scene. Postoji mnogo zamki u koje autor može da upadne tokom pisanja.

*Kakve su to 'zamke' i da li znaš kako ih izbeći?

- Najveća zamka su rupe u priči, koje se veoma lako pojave. Dešava se da pisac jednostavno previdi neke sitnice, koje tek kasnije mogu da upadnu u oči. Takođe ja sam stava da pisac ne treba da započne pisanje romana sve dok nema ideju za kraj. Mislim da je kraj, klimaks priče možda i najbitniji momenat u knjizi, i mnogo je lakše pisati, kada već imate ideju kuda ćete da odvedete svoje likove.

*Kako vas je kritika dočekala, a kako publika?

- Za sad je dobro, iskreno dobio sam dosta pozitivnih kritika, čak i više nego što sam očekivao, takođe i nekoliko dobronamernih zamerki, koje su mi nadam se pomogle da poboljšam svoje pisanje.

*Baviš se kreativnim poslom. Možeš li nam malo više reći o tome?

- Naravno. Radim u kompaniji „Eipix“ koja se bavi proizvodnjom video igara kao narativni dizajner. Moj posao je upravo pisanje tekstova u igrama, i to je meni na neki način ispunjenje dečačkih ambicija. Video igre i pisanje, spojio sam dva hobija i dve strasti u profesionalni poziv. Koliko god da je taj posao možda ponekad naporan, opet, za razliku od većine ljudi ovde, ja srećan odlazim i vraćam se sa posla, i smatram u stvari sebe srećnim što mogu da se kreativno izrazim.

*Koliko ti posao pomaže u pisanju?

- I pomaže i ne pomaže. Video igre su potpuno drugačiji medij od knjiga, i samo pisanje se dosta razlikuje. Ali postoje stvari koje sam kroz posao naučio i koje su mi pomogle prilikom pisanja, naročito što se tiče organizacije materijala i samog toka priče.

*Možeš li nam nešto reći o nastavku 'Prometejevog dnevnika'?

- Nastavak se zove „Projekat Herkules“, i dešava se par godina posle priče iz prvog dela. Priča je tesno vezana pa ne bih želeo da otkrivam dalje zbog ljudi koji nisu čitali prvi deo.

*Za kraj, šta bi poručio čitaocima i posetiocima našeg sajta?

- Pokušajte da ignorirate loše ljude i negativne vesti. Ima previše zla na ovome svetu da bi mu još i pridavali pažnju. Nekako imam taj dečiji stav da ako ignoriramo loše stvari i prestanemo da ih hranimo pažnjom da će one same nestati.

Tekst i fotografija:

Nevena Šarčević